

muegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte, som kan underkastes de i henhold til artikel 19, stk. 3, fastsatte foranstaltninger (konfiskation m.v.).

Efter artikel 23, stk. 2, skal nationale domstole eller andre kompetente myndigheder kunne beordre, at bankoplysninger, økonomiske oplysninger eller handelsmæssige oplysninger gøres tilgængelige eller beslaglægges med henblik på at udføre de handlinger, der er omhandlet i stk. 1.

Endelig medfører artikel 23, stk. 3, at bankhemmeligheden ikke må udgøre en hindring for de foranstaltninger, der er fastsat i stk. 1 og 2.

Efter artikel 24 overvåger Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO) de kontraherende parters gennemførelse af konventionen. Bestemmelsen skal sammenholdes med artikel 32, stk. 3 og 4, hvorefter stater, der ikke er medlem af GRECO på tidspunktet for ratifikation, automatisk bliver medlem på det tidspunkt, hvor konventionen træder i kraft for den pågældende stat. Der henvises endvidere til pkt. 4.4.3., hvor GRECO-aftalen gennemgås.

I artikel 25-31 fastsættes en række bestemmelser om internationalt samarbejde.

Artikel 25, stk. 1, pålægger staterne i videst muligt omfang at samarbejde med hinanden i overensstemmelse med bestemmelserne i relevante internationale retsakter om internationalt samarbejde i straffesager eller arrangementer, der bygger på ensartet eller gensidig lovgivning (dvs. bl.a. den fælles nordiske lovgivning om udlevering og overførsel af straffuldbyrdelse til et andet nordisk land), og i overensstemmelse med national ret ved efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger i henhold til konventionen.

Såfremt der mellem stater ikke gælder en international retsakt eller et arrangement som nævnt i stk. 1, finder konventionens artikel 26-31 anvendelse, jf. artikel 25, stk. 2. Efter artikel 25, stk. 3, finder artikel 26-31 også anvendelse, når disse bestemmelser er mere fordelagtige end de i stk. 1 nævnte internationale retsakter eller arrangementer.

Artikel 26 fastsætter pligter med hensyn til gensidig retshjælp. Artikel 26, stk. 1, pålægger staterne i videst muligt omfang at yde hinanden gensidig retshjælp ved uden unødigt ophold at behandle begæring fra myndigheder, der efter deres nationale ret har kompetence til at efterforske og retsforfølge strafbare handlinger i henhold til konventionen.

Efter artikel 26, stk. 2, kan retshjælp afslås, såfremt den stat, over for hvilken begæringen er fremsat, finder, at efterkommelse af begæringen vil undergrave dens grundlæggende interesser, nationale suverænitæt, nationale sikkerhed eller almindelige retsprincipper

(ordre public). Endvidere kan en stat efter artikel 37, stk. 3, ved ratifikation m.v. af konventionen forbeholde sig ret til at kunne afslå retshjælp efter artikel 26, stk. 1, såfremt begæringen vedrører en forbrydelse, som den anmodede stat anser som en politisk forbrydelse.

Artikel 26, stk. 3, medfører, at de deltagende stater afskæres fra at påberåbe sig bankhemmeligheden som begrundelse for at nægte samarbejde. Såfremt det kræves i henhold til national lovgivning, kan en stat stille krav om, at en begæring om samarbejde, som medfører ophævelse af bankhemmeligheden, godkendes af en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.

Artikel 27 indeholder bestemmelser om udlevering. Bestemmelsen medfører bl.a. pligt til at anerkende de strafbare handlinger, der er omfattet af konventionen, som handlinger, der kan medføre udlevering. Bestemmelsen indebærer også, at spørgsmålet om udlevering, herunder de grunde, som den anmodede stat kan anføre som begrundelse for at nægte udlevering, afgøres efter den anmodede stats lovgivning. Såfremt udlevering afslås alene med henvisning til den berørte persons statsborgerskab, eller fordi den anmodede stat finder, at den har straffemyndighed med hensyn til den pågældende handling, skal den anmodede stat forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, medmindre andet aftales med den begærende stat, og til sin tid underrette den begærende stat om det endelige udfald af sagen.

Artikel 28 fastsætter regler om uanmodede oplysninger. Bestemmelsen indebærer, at en stat, uden at det berører national efterforskning eller retsforfølgning, uden forudgående anmodning kan sende faktuelle oplysninger til en anden stat, når den finder, at afgivelse af sådanne oplysninger kan bistå den modtagende stat med at iværksætte eller gennemføre efterforskning eller retsforfølgning vedrørende strafbare handlinger i henhold til konventionen eller kan føre til en anmodning fra denne stat i henhold til konventionens kapitel om internationalt samarbejde.

Artikel 29 indeholder bestemmelser, der forpligter de deltagende stater til at udpege en eller flere centrale myndigheder med henblik på afsendelse og besvarelse m.v. af anmodninger, der rejses i medfør af konventionen.

I artikel 30 fastsættes regler, der bl.a. giver mulighed for i hastende tilfælde at lade den begærende og den anmodede stats retlige myndigheder kommunikere direkte med hinanden, og i artikel 31 fastsættes regler, der medfører pligt for den anmodede stat til at un-